

Simona Frič Hudá

Z TATIER NA JUH

~ Svištové dobrodružstvá ~

Z TATIER NA JUH: SVIŠŤOVE DOBRODRUŽSTVÁ

(CESTA ZAČÍNA)

Simona Frič Hudá

O AUTORKE

Od detstva som zbožňovala príbehy, ktoré mi otvárali dvere do magických svetov. Napríklad, moja obľúbená kniha Malý princ ma naučila, že skutočnú krásu vidíme len srdcom. Táto myšlienka sa stala sprievodcom mojej vlastnej cesty životom.

Milujem cestovanie, pretože mi ukazuje rozmanitosť sveta – rôzne kultúry, krajiny a príbehy, ktoré čakajú na objavenie a lepšie pochopenie života. Túto vášeň by som chcela odovzdať aj svojmu dieťaťu, pretože verím, že svet je nádherným miestom, ak sa naň dokážeme pozeráť s otvorenou myslou a láskou. Rovnako sme ho kedysi videli my ako deti, a presne tak svet vnímajú tie malé čisté dušičky aj teraz – neovplyvnené médiami a svetom okolo.

Písanie tejto knihy mi umožnilo spojiť dve vášne, ktoré sú môjmu srdcu najbližšie: čistý detský svet plný fantázie a dobrodružstvo objavovania. Mojou túžbou je priniesť deťom i dospelým príbeh, ktorý ich povzbudí spoznávať svet bez predsudkov, všímať si krásy

okolo nás a urobiť aspoň jeden dobrý skutok každý deň – kdekoľvek sa nachádzajú. Keby sme pomohli občas jeden druhému – pomohli by vlastne všetci všetkým a svet by bol ešte krajším miestom.

Prostredníctvom príbehu o svišťovi Miškovi chcem ukázať, že dobré skutky možno robiť kdekoľvek vo svete a zároveň zdôrazniť, že svet vidíme taký, aký si nosíme vo svojom srdci – nezáleží na tom, kde práve sme.

Roky píšem cestovateľské články pre rôzne portály, no prepojenie detského sveta a cestovania považujem za jeden z najkrajších spôsobov, ako zaujať malých aj veľkých čitateľov. Verím, že pomocou Miška – svišťa – sa mi podarí ukázať nielen deťom, ale aj dospelým mnoho spôsobov, ako objavovať svet s otvorenými očami a srdcom. V knihe chcem dať deťom priestor na sebarealizáciu a vlastné poznámky.

Prajem si, aby táto kniha nebola len obyčajnou knihou, ale aby sa stala akýmsi zápisníkom pre deti. Chcem, aby bola plná posolstiev a hlbokých myšlienok, ku ktorým sa môžu kedykoľvek vrátiť. Verím, že kniha bude pre deti inšpiráciou, kreatívnym

miestom, ich vlastným denníkom, vášňou a radosťou v jednom. Túžim po tom, aby bola niečím, čo po prečítaní neodložia len tak na poličku a už nikdy sa k nej nevrátia, práve naopak. Želám si, aby sa k nej vracali znova a znova, nachádzali v nej nové myšlienky a inšpirácie, ktoré ich budú sprevádzať po celý život.

V srdci vysokých slovenských hôr, kde si tráva šepká s vetrom a slnko sa kúpe v horských plesách, býval svišť Miško. Miško nebol obyčajný svišť. Kým jeho kamarátov bavilo celé dni hrabať nory a chrúmať šťavnaté bylinky, Miško mal hlavu plnú otázok. „Čo je za týmito horami? Ako to vyzerá tam, kde sa slnko schováva za obzor?“ premýšľal večer čo večer, keď hľadel na padajúce hviezdy. A hoci bol okolo neho krásny svet, Miško vedel, že pravé dobrodružstvo ho ešte len čaká. Kde ho zavedú jeho zvedavé otázky? Kde nájde najúžasnejšie dobrodružstvo?

KEĎ MAPA POŠEPKÁ – POĎ ZA MNOU

Miško – svišť – žil so svojou rodinou vysoko v Tatrách. Každý deň sa pozeral na dolinu a premýšľal, aký veľký je svet za horami. Raz, keď sa hrabal v starej jaskyni neďaleko rodného brlôžku, našiel starú mapu s červenými bodkami. Nebola to však obyčajná mapa jeho okolia. Ukazovala miesta, o akých Miško nikdy nepočul. „Ukrajina, Taliansko, Afrika...“ čítal nahlas. Jeho srdce začalo tlčiť rýchlejšie. Bola to výzva, ktorá sa nedala odmietnuť. Ako držal mapu v labkách, cez otvor jaskyne zafúkal silný vietor – akoby mapa volala po niečom väčšom. Miško sa obzrel okolo seba, ale nikoho nevidel. „No to je zvláštne...“ zamrmľal si pre seba a zamieril domov.

Keď prišiel do brlôžka, so vzrušením ukázal rodičom mapu a oznámil im svoj plán ísť spoznávať svet. V hlavičke už mal všetko dokonale premyslené.

„Miško,“ povedala mama jemným, no vážnym hlasom, „vieme a chápeme, že túžiš objavovať, je to prirodzené. Sme však tvoji rodičia a máme o teba strach. Svet je krásny, ale niekedy aj nebezpečný.“

„Mami, viem, že sa bojíte, ale mám plán. Veľa som premýšľal, nebudem cestovať sám. Pôjdem s Klárou, mojou najlepšou kamarátkou. Ved' ju poznáte! Je skúsená, múdra a vždy ma chránila,“ odvetil Miško.

Miškov otec prikývol, hoci obavy nezmizli: „Ak ideš s Klárou, môžeš sa na ňu spoľahnúť ty a rovnako aj my. Miško, nezabudni však na to, čo sme ťa učili – s **úplne neznámymi ľuďmi nikdy nechod' sám, kým si nie si istý, že im môžeš dôverovať. Vždy bud' opatrný!**“

Miško tieto slová prijal s rešpektom a v duchu si pripomenul, že na bezpečnosť musí vždy myslieť. Napokon rodičia, i keď s ťažkým srdcom, súhlasili. **Miško si ich dôveru veľmi vážil a rozhodol sa, že ich nikdy nesklame. Rodičia sú v živote veľmi dôležití.**

Jedného dňa sa Miško túlal po lúke s mapou v labke, keď zrazu zafúkal silný vietor a vzal mapu priamo do vzduchu! Miško bežal za ňou, no vietor ju odniesol až na vysokú borovicu, kde zostala visieť. Keď si Miško lámal hlavu, ako sa k nej dostať, zjavila sa vrana Klára – jeho najväčšia priateľka už od útleho veku. Sedela na konári nad Miškom a s pobavením sledovala, ako sa snaží šplhať po stromčeku.

„Čo to tu stváraš, malý svišť?“ ozvala sa vrana so svojím typickým úsmevom.

„To je moja mapa! Potrebujem ju, aby som mohol začať svoju cestu. Teda, ešte o tom nevieš, ale našu cestu,“ povedal Miško a ukázal nahor.

Klára spozornela: „Miško, vieš, že ti rada pomôžem, ale kam sa vlastne chystáme?“ Bolo z nej cítiť mierne rozčarovanie, že ju Miško postavil pred hotovú vec. Na druhej strane, milovala Miškove nápady. Vždy s ním bola sranda a ona ho vedela v správnej chvíli držať pri zemi, aj keď prakticky, bola práve ona tá, ktorá lietala v oblakoch.

Miško jej vysvetlil svoj plán a Klára pyšne prehlásila: „Dobre, budem tvojou sprievodkyňou. **Svet sa objavuje ľahšie, keď máš pri sebe niekoho spoľahlivého a zodpovedného.**“

Keď Klára vyletela na strom po mapu, cítila jemný poryv vetra a zdalo sa jej, že ju nasmeroval priamo k Miškovi, ako keby ju niečo viedlo k tomu správne rozhodnutiu.

„Ako to, že mám vždy šťastie na takýto vietor?“ zamyslela sa Klára. Vrátila Miškovi mapu a hrdo vyhlásila: „Tak, máme to! Mám pocit, že nás niečo neviditeľné vedie správnym smerom...“ Miškovi od šťastia poskočilo srdiečko. Znie to ako perfektný začiatok cesty za dobrodružstvom.

Sedeli na malej čistinke medzi vysokými smrekmi v Tatrách. V diaľke počuli šumenie horského potoka a jemný šum vetra, ktorý sa preháňal medzi stromami. Pred sebou mali rozprestretú mapu sveta.

Týmto momentom sa definitívne rozhodli, že budú skvelá dvojica nielen na Slovensku, ale aj na cestách. Klára, ako Miškova dlhoročná kamarátka vedela, že svišť má veľké sny a

bola odhodlaná mu na jeho ceste pomôcť. Koniec koncov, spoločné zážitky a spomienky ich priateľstvo len posilnia, vo všetkom sa budú vždy vzájomne podporovať. **Sny sú ako hviezdy na nebi, ak ich budeš nasledovať, vždy nájdeš správnu cestu.** A oni tú cestu spolu nájdu, stačí len vykročiť. Vykročiť spolu.

„Tak kam pôjdeme?“ spýtala sa Klára, keď jej zafúkalo niekoľko stebiel trávy na zobák. „Do Austrálie za klokanmi alebo do Afriky za levmi?“

Miško sa zamyslel: „Klokany sú síce skvelé, ale Austrália je ďaleko. Čo tak niečo bližšie?“

Klára prikývla: „Dobre, ale musí to byť krajina, kde robia veľa dobrého jedla!“

Miško chvíľu uvažoval a zrazu pocítil na tvári jemný, teplý vánok, akoby ho niečo nepatrne viedlo. Jeho pohľad spočinul na Taliansku: „Taliansko! Počul som, že Taliani robia pizzu, ktorá je veľká ako slnko!“

Klára súhlasne prikývla, obližujúc sa pri tej predstave. „A vraj tam majú zmrzlinu, ktorá je sladká a krémová ako obláčik!“ dodala.

Miško nadšene pritakal: „Tak je rozhodnuté! Taliansko! Najeme sa tam, až budeme gul’atejší ako svište po zime!“ Srdiečko obom od začiatku podvedome pošepkalo, že ich prvá zastávka bude Taliansko. Obaja totiž zbožňovali dobré jedlo! Miško si s nadšením predstavil tie čerstvé dobroty a voňavé talianske bylinky, mhmhm.

Ešte raz si prezreli mapu a urobili podrobný plán cesty. Klára si do batôžka pribalila malú lyžičku na zmrzlinu, náhradné pierka, cestovný minislovník a balíček sušených červíkov – len tak, pre prípad núdze. Miško si zobral starú drevenú lyžicu, ak by na pizzu potrebovali poriadne náradie, a tiež hrubé ponožky, krém na labky, horské bylinky na dochutenie a malú fľaštičku čaju z tatranských bylín – nápoja, ktorý im vždy pripomínal domov. Samozrejme, nezabudol ani na peniaze našetrené z brigád, keďže **rodičia ho vždy viedli k tomu, aby si ich zodpovedne odkladal do budúcnosti**, a kamienok z Tatier pre šťastie.

Miško najprv navrhol, že do Talianska môžu ísť pešo, ale vrana Klára ho vysmiala: „Malý svišť, ty si sa zbláznil? Pešo do Talianska?“ vybuchla Klára a krídlami rozvírila prúd vzduchu. „Takto by sme to nestihli ani za celý rok!“

Vtom zadul ďalší silný poryv vetra a zdalo sa, že ich jemne postrčil smerom k oblohe. Klára sa pozrela na Miška: „Miško, vieš čo, mohli by sme využiť lietadlo! Tak sa dostaneme do Talianska rýchlejšie a bez toho, aby sme museli celý čas šplhať po horách.“

Miško sa zamyslel: „Dobre, bude to teda lietadlo!“ Rozhodli sa využiť vzdušnú dopravu a už si predstavovali, že budú po vystúpení z lietadla vyzeráť ako celebrity – každý si ich bude fotiť, budú ich volať na rozhovory do rádia aj televízie...

CESTOVANIE ZAČÍNA DOMA (AJ KEĎ LEN S BRYNDZOU NA LAVIČKE)

Pred odletom do Talianska ich čakalo ešte poriadne dlhé putovanie z Tatier na letisko v Bratislave. Rozhodli sa túto príležitosť využiť naplno a počas cesty spoznávali krásy svojej rodnej krajiny. Ešte nikdy spolu neboli ďalej od domova, a tak si vychutnávali každú zastávku. Na Štrbskom plese Miško ochutnal kúsok bryndzovej halušky, čo mu jeden turista nechtiac nechal na lavičke. „Mmmm, toto je ale fajnotka!“ vyhlásil a oblizol si fúzy.

Klára sa naňho pozrela a pripomenula mu niečo dôležité: „Vidíš, Miško, ešte si ani nevycestoval a aj tak spoznávaš nové chute – priamo doma. **Zapamätaj si, mamkino jedlo ti bude na cestách iste chýbať.**“

Z Tatier sa presunuli autobusom, obdivovať ďalšie krásne miesta Slovenska. V Čičmanoch, dedinke s domčekmi pomal'ovanými bielymi ornamentmi, akoby ich vystrihli z výšivky Klára krútila hlavou: „Vieš, že každý vzor má svoj význam? Tieto domčeky sú ako kroniky, namiesto slov tu rozprávajú vzory.“

Miško sa zamyslene díval na drevené steny. „Vyzerajú ako medovníkové chalúpky. A že vraj rozprávky nie sú skutočné!“

Z Čičmian zamierili do Kremnice, kde navštívili známu mincovňu. „Predstav si, tu razili mince už v stredoveku!“ povedala Klára a podávala Miškovi lesklý suvenír. „Dúfam, že prinesie šťastie,“ usmial sa.

Následne sa zastavili v Banskej Štiavnici, kde skúmali banské šachty. „Tí ľudia sú fakt šikovní, ale neviem si predstaviť, že by som žil len pod zemou! Ja mám rád výhľady!“ povedal Miško a Klára len prevrátila oči.

„Nie každému sa pošťastí výhľad ako v Tatrách,“ poznamenala.

Zo zákutí banských hôr sa dostali do centra Banskej Štiavnice a odtiaľ autobusom do Nových Zámkov, kde prestúpili na priamy vlak do Bratislavy. „Vlak je najlepšia voľba, aby sme si užili krajinu bez stresu z cesty,“ povedala Klára, keď sa usadili vo vagóne.

Keď vlak začal naberať rýchlosť, Miško sa opýtal: „Vieš, že v Nových Zámkoch majú jazero?“